

از نظر منتقدان فیلم «تنت» به طور رسمی قالبی از سینمای دیجیتال را به صنعت سرگرمی سازی عرضه می‌کند که در آن عقب و جلو کردن مکرر صحنه‌ها توسط مخاطب به قصد دریافتن لایه‌های چندگانه مفهوم اثر و خط و ربط کلی داستان نیز بخشی از غور کردن او در چنبره زمانی بی‌انتهای کارگردان و نویسنده انگلیسی-آمریکایی آن‌است

تنت (انگاره) ۲۰۲۰

محصول مشترک شرکت وارنر برادرز پیکچرز (آمریکا) و سینمایی (انگلیس)

کارگردان: کریستوفر نولان

فیلمنامه‌نویس: کریستوفر نولان

تهیه‌کننده: اما توماس و کریستوفر نولان

بازیگران:

جان دیوید واشینگتن (مأمور سیا)
رابرت پتینسون (نیل)
الیزابت دیبکی (کتی)
دیمپل کاپادیا (پریا)
مایکل کاین (سر کراسبی)

کنت برانا (ساتور)

فیلمبردار: هویته فان هویته ما

ویرایش: جنیفر لیم

موسیقی: لودویگ گورانسون

مدت فیلم: ۱۵۰ دقیقه

اکران سینمایی: شرکت وارنر برادرز پیکچرز

تاریخ اکران:
۲۶ اگوست (بریتانیا) و ۳ سپتامبر (آمریکا)

اکران دیجیتال:

وارنر از طریق اچ‌بی‌او / اول دسامبر

هزینه ساخت: ۲۰۰ میلیون دلار

فروش گیشه: ۳۶۰ میلیون دلار

«تنت» پارادوکسی مرغ و تخم‌مرغی را در ذهن ما ایجاد می‌کند

اول ما بودیم یا تاریخ؟

جهت بوده است که او بارها تاکید کرده ترجیح می‌دهد پروژه سینمایی مولان، جدیدترین لایو-اکشن جاهلانه‌ها والت دیزنی نوشتیم و این هفته درباره پیروزی نولان در سال شکست مولان خواهیم نوشت. تنت، سومین و جدیدترین اثر کریستوفر نولان در ژانر علمی-تخیلی جهان‌ها و زمان‌های موازی، در حالی سال ۲۰۲۰ سرپند از گیشه بیرون آمده که پروژه‌های بزرگ مشابه هالیوودی چون مولان، بیوه سیاه و سونیک، در سال‌های خالی سینمای دوران جهان‌گیری کرونا تنها مانده و در گیشه کامیاب نبودند اما این فیلم ۲۰۰ میلیون دلاری استودیوی برادران وارنر با فروشی ۳۶۰ میلیون دلاری در همان سال‌های کرونازده سال را به پایان می‌برد. شگفتی بزرگ‌تر اما این است که تنت با وجود تم اکشن تریلرش و فضای جاسوسی به سبک آثار جنگ سرد که بر سطحی‌ترین لایه روایت آن سایه انداخته است، اثری بسندت غامض و حتی پارادوکسیکال است که با همه دوگانگی‌ها و چه‌بسا چندگانگی‌هایش میلیون‌ها بیننده را گیج و سردرگم تا سکانس پایانی به دنبال خود می‌کشد و بعد حتی در راهروهای خروجی سینما و مسیر بازگشت به خانه نیز ذهن‌شان را به خود مشغول می‌کند. کم‌نموده‌اند تماشاگرانی حتی در قامت منتقدان سینمایی که اعتراف کرده‌اند با اینکه می‌دانند نولان پیام فلسفی پیچیده‌ای را طی کشاکش نفسگیر ۲ ساعت و نیمه‌ای در ۷ گوشه جهان و در ساحات‌های متکثر زمان به نهانخانه ذهن‌شان منتقل کرده است اما

با گذشت چند روز یا چند هفته و به رغم تماشای مکرر فیلم باز هم موفق نشده‌اند از آن پیام رمزگشایی کنند. از این‌منظر آغاز اکران جهانی دیجیتالی تنت از اواخر هفته گذشته توسط برادران وارنر می‌تواند موهبتی باشد برای علاقه‌مندان به رمزگشایی از این اثر آن‌هم با تماشای چندین و چند باره سکانس‌های رموز آن، بویژه که از نظر منتقدانی مثل جولیا الکساندر از تارنمای دی‌ورژ، این فیلم به طور رسمی قالبی از سینمای دیجیتال را به صنعت سرگرمی سازی عرضه می‌کند که در آن عقب و جلو کردن مکرر صحنه‌ها توسط مخاطب به قصد دریافتن لایه‌های چندگانه مفهوم اثر و خط و ربط کلی داستان نیز بخشی از غور کردن او در چنبره زمانی بی‌انتهای کارگردان و نویسنده انگلیسی-آمریکایی آن‌است. خانم الکساندر تعریف می‌کند که چطور در دوران فاصله‌گذاری اجتماعی پسا‌کرونا برای نخستین‌بار تنت را در یک سال سینمای خالی در حومه یکی از شهرهای کانادا تماشا کرده که فقط یک تماشاگر دیگر به غیر از او در آن سر سالن نشسته بوده است. حالا او معترف است که این فیلم چنان پیچیده است که حتی نمایش مجانی ۶ دقیقه نخست آن توسط کمپانی سازنده روی یوتیوب نیز نمی‌تواند فیلم را برای کسی که قبلا کل آن را در سینما دیده به اصطلاح اسپویل (تباہ) کند.

اصرار نولان بر فیلمبرداری فوق‌العاده با کیفیت و دقیق تنت به شیوه‌ای مگس و ۷۰ میلیمتری با امکان اکران بر عظیم‌ترین پرده‌های سینمایی (به اندازه سطح آسمانخراش‌ها) به همین

جهت بوده است که او بارها تاکید کرده ترجیح می‌دهد پروژه سینمایی مولان، جدیدترین لایو-اکشن جاهلانه‌ها والت دیزنی نوشتیم و این هفته درباره پیروزی نولان در سال شکست مولان خواهیم نوشت. تنت، سومین و جدیدترین اثر کریستوفر نولان در ژانر علمی-تخیلی جهان‌ها و زمان‌های موازی، در حالی سال ۲۰۲۰ سرپند از گیشه بیرون آمده که پروژه‌های بزرگ مشابه هالیوودی چون مولان، بیوه سیاه و سونیک، در سال‌های خالی سینمای دوران جهان‌گیری کرونا تنها مانده و در گیشه کامیاب نبودند اما این فیلم ۲۰۰ میلیون دلاری استودیوی برادران وارنر با فروشی ۳۶۰ میلیون دلاری در همان سال‌های کرونازده سال را به پایان می‌برد. شگفتی بزرگ‌تر اما این است که تنت با وجود تم اکشن تریلرش و فضای جاسوسی به سبک آثار جنگ سرد که بر سطحی‌ترین لایه روایت آن سایه انداخته است، اثری بسندت غامض و حتی پارادوکسیکال است که با همه دوگانگی‌ها و چه‌بسا چندگانگی‌هایش میلیون‌ها بیننده را گیج و سردرگم تا سکانس پایانی به دنبال خود می‌کشد و بعد حتی در راهروهای خروجی سینما و مسیر بازگشت به خانه نیز ذهن‌شان را به خود مشغول می‌کند. کم‌نموده‌اند تماشاگرانی حتی در قامت منتقدان سینمایی که اعتراف کرده‌اند با اینکه می‌دانند نولان پیام فلسفی پیچیده‌ای را طی کشاکش نفسگیر ۲ ساعت و نیمه‌ای در ۷ گوشه جهان و در ساحات‌های متکثر زمان به نهانخانه ذهن‌شان منتقل کرده است اما

با گذشت چند روز یا چند هفته و به رغم تماشای مکرر فیلم باز هم موفق نشده‌اند از آن پیام رمزگشایی کنند. از این‌منظر آغاز اکران جهانی دیجیتالی تنت از اواخر هفته گذشته توسط برادران وارنر می‌تواند موهبتی باشد برای علاقه‌مندان به رمزگشایی از این اثر آن‌هم با تماشای چندین و چند باره سکانس‌های رموز آن، بویژه که از نظر منتقدانی مثل جولیا الکساندر از تارنمای دی‌ورژ، این فیلم به طور رسمی قالبی از سینمای دیجیتال را به صنعت سرگرمی سازی عرضه می‌کند که در آن عقب و جلو کردن مکرر صحنه‌ها توسط مخاطب به قصد دریافتن لایه‌های چندگانه مفهوم اثر و خط و ربط کلی داستان نیز بخشی از غور کردن او در چنبره زمانی بی‌انتهای کارگردان و نویسنده انگلیسی-آمریکایی آن‌است. خانم الکساندر تعریف می‌کند که چطور در دوران فاصله‌گذاری اجتماعی پسا‌کرونا برای نخستین‌بار تنت را در یک سال سینمای خالی در حومه یکی از شهرهای کانادا تماشا کرده که فقط یک تماشاگر دیگر به غیر از او در آن سر سالن نشسته بوده است. حالا او معترف است که این فیلم چنان پیچیده است که حتی نمایش مجانی ۶ دقیقه نخست آن توسط کمپانی سازنده روی یوتیوب نیز نمی‌تواند فیلم را برای کسی که قبلا کل آن را در سینما دیده به اصطلاح اسپویل (تباہ) کند.

اصرار نولان بر فیلمبرداری فوق‌العاده با کیفیت و دقیق تنت به شیوه‌ای مگس و ۷۰ میلیمتری با امکان اکران بر عظیم‌ترین پرده‌های سینمایی (به اندازه سطح آسمانخراش‌ها) به همین

سینما

سبک‌شناسی

تنت مخاطب را محکوم به نفهمیدن می‌کند
به آمریکایی‌ها بگو بیدار شن!

محمد رضا کردلو: در دانشگاه ریاضی که می‌خواندم (و البته ادامه ندادم) می‌شنیدیم که درسی هست به نام «هندسه ناقلیدسی» که در ترم‌های بالاتر تدریس می‌شود. می‌گفتند خیلی از قرار دادهای ریاضیات را که تا پیش از «هندسه ناقلیدسی» مفروض داشتید، باید کنار بگذارید، چرا که در این هندسه دیگر مجموع زوایای داخلی مثلث ۱۸۰ درجه نیست و قس علیهذا قرار دادهای تازه‌ای را باید اختیار کرد و مفروض دانست ... نمی‌دانم اصلا درست توضیحش دام یا نه اما سینمای نولان هم چیزی شبیه به همین است. شما باید در یک فضای شبیه هندسه ناقلیدسی (که بعد

در نظریه نسبیّت عام انیشتین بسط داده شده و مبنای عمده شبه‌نظریه‌های غیرنیوتنی (شد) با قرار دادهایی تازه، فیلم را تماشا کنید. سیالیت زمان که خیلی‌ها آن را با «سفر در زمان» به اشتباه می‌گیرند، انگار سوژه «تنت» است اما باز مطمئن نیستیم که این سوژه فیلم اوست یا پلوتونیوم‌های جدانشده‌ای که آینده زمین را به فیزیک هسته‌ای گره زده‌اند. هر چه هست این بار به‌وضوح، حتی برای مخاطب علاقه‌مند به نولان نیز «درنیامده» است. درامی که برای طرح مساله هم بنا کرده است به ۳ دلیل عمده غیر جذاب به نظر می‌رسد. انگیزه کشش قهرمان اگرچه ماجرای مرگ، حیات و دنیای آینده است و قوی به نظر می‌رسد اما انچنان‌که باید عینی نمی‌شود. سینما نیست حرف و حرف و توضیح توأم با اصلا این قضای که می‌خواهیم تعریف کنیم، چیست؟ آنچه در اینتراستلار بود و در تنت نیست همین است. در اینتراستلار قوانین پیچیده با کشش شخصیت در موقعیت فهمیده می‌شوند اما اینجا قهرمان ورودست قهرمان فقط حرف می‌زند. عملیات هم دیر اتفاق می‌افتد زمانی که مخاطب خسته شده است از نفهمیدن اتفاق‌های پیاپی، یکی از ضعف‌های دیگر تنت، ضعیف بودن بدمن است. کسی که قرار است دنیا را به پایان برساند نه از جنبه طراحی کاراکتر و نه از جنبه بازی قوی نیست. حتی خیلی ضعیف است، آنقدر که برای شکست دادنش لازم نیست اتفاق خاصی بیفتد. عیب دیگر هم استفاده ابزاری از زن برای پیش بردن درام است؛ زن فقط ابزار است.

چیزی که پیش از نوشتن این چند جمله باید متذکر می‌شدم، مخاطب نولان بودن است. فیلم‌های نولان مخاطبی از جنس خود او می‌خواهد. از طرفی شما نمی‌توانید اسم مشخصی روی ژانر سینمای نولان بگذارید. هر عنوانی می‌تواند کامل نباشد. گاهی حتی ترکیب خیلی از ژانرها باهم نیز نمی‌تواند پاسخگو باشد. دیدم در نشریه‌ای عنوان اکشن-ماورایی را به فیلم آخر نولان داده بودند. البته که این عنوان عنوان ناقصی است، چرا که حداقل «تنت» چیزی فراتر از اینهاست.

آنقدر که منتقدان آمریکایی هم شمشیر از رو بسته‌اند و تنت را ناشناخته عنوان کرده‌اند. آن را نفهمیده‌اند. دیالوگ آغازین تنت شاید کنایه‌ای به آنهاست: آمریکایی‌ها را بیدار کن.

نشانه‌شناسی

تعبیر شکلی عنوان فیلم تنت
دروازه زمان

برخی منتقدان، ریزبینی در تنت، آخرین ساخته کریستوفر نولان را که آن را نولانی‌ترین فیلم نولان می‌نامند، بدانجا رسانده‌اند که حتی عنوان فیلم تنت را برآمده از عقاید کابالایی و تمایلات ماسونی او برمی‌شمارند. علاوه بر معنای لغوی تنت در زبان انگلیسی به مفهوم انگاره یا انگاشته، به لحاظ فرمی و هجایی هم بازتاب دهنده مهم‌ترین جلوه تصویری و فلسفی فیلم یعنی «زمان معکوس» است. از نظر آنها واژه انگلیسی Tenet که از هر دو طرف به یک شکل خوانده می‌شود و ترکیبی از تکرار ۲ کلمه Ten (عدد ۱۰) در دو جهت معکوس است، سیر معکوس در زمان را تعبیر می‌کند که قهرمانان فیلم به کرات آن را تجربه می‌کنند. این قرینگی شکلی، لوپ بسته زمان نامتناهی را که دغدغه همیشگی نولان بوده، تجسم می‌کند.

در این چارچوب عدد ۱۰ می‌تواند نماد ساختار دهگانی عمل ریاضیات باشد که مبنای نظم جهان مادی است و در عین حال تکرار ۲ عدد ۱۰ در کنار هم به شکل معکوس، تصویری ریاضی از عدد ۱۱ را به نمایش می‌گذارد که در فرقه کابالا نماد قدرت جادویی مافوق طبیعی و در فرقه فراماسونی نماد دروازه انتقال انرژی و سفر به ابعاد دیگر مثل سفر زمان است.

ساختن MI6 سازمان اطلاعات خارجی بریتانیا با دو ستون موازی به شکل ۱۱